

[Glistrup]

en direktør fra Nationalbanken til at deltage i, er jo den rene og skære beskæftigelsesterapi og paradeforestilling. Det er jo også således, at der er et væld af organer, som ikke eksisterede i 1936, og andre rejser nu ud og deltager i forhandlinger på Danmarks vegne rundt omkring i den store verden. Den betragtning kan derfor i hvert fald ikke være så afgørende.

Om Nationalbankens stilling bør være den ene eller den anden, har vi fået debatteret, men jeg synes nok, at hr. Stetters holdning var lidt rigeligt opportunistisk og mistrøstig, når han siger, at vi har brug for en Nationalbank for at give regeringen et modspil. Nej, det har vi bestemt ikke. Vi skal se at få indrettet den danske statsstyrelse sådan, at den fungerer så effektivt, som den overhovedet kan komme til at fungere, og da er det nu engang således, at pengepolitik, indkomspolitik, finanspolitik, beskæftigelsespolitik og alle de andre ting hører fuldstændig sammen.

Jeg skal meget gerne give hr. Arne Bjerregaard det klare svar, han efterlyste. Hr. Arne Bjerregaards indlæg var efter min opfattelse langt det bedste i denne debat, før jeg kom på talerstolen, og vi er meget, meget langt enige i de ting, som hr. Arne Bjerregaard fremhævede om hele Nationalbankens stilling. Det skal ikke være således, at vi har en Nationalbank, for at den skal være modstander, som hr. Stetter sagde, i forhold til regeringen. Vi skulle meget gerne have en Nationalbank, der er medspiller i det strømlinjede system, hvorefter Danmarks økonomi skal klares.

Man kunne, bevares, godt tænke sig, at man lavede en slags oplyst Hoffmeyerrevælte, sådan at man sagde, at det skulle være Hoffmeyer, der bestemte, og at vi andre kun skulle være et ekspeditionsdepartement. Men det er nu engang således, at det danske folkestyre er indrettet på, at den danske befolkning i meget bred almindelighed er enig om, at det skal være her fra folketinget, økonomien styres, og så skal der ikke være nogen modspiller til folketinget.

Man kan beklage, at vælgerne har sammensat et folketing, der fører så dårlig en økonomisk politik som den, hr. Arne Bjerregaard er med til at give den afgørende stemme og give den afgørende indflydelse til. Det kan man sige er særdeles ulykkeligt, og det fører altså til, at Danmark kommer nærmere

og nærmere bankerotten, men når man først har accepteret, at det er folketinget, valgt ved lige og almindelig valgret, der afgør tingene, må det være således, at det, der samler flertal her, er det afgørende, og så kan det ikke være rigtigt, at der skal være en nationalbankdirektion på 1, 2, 3 medlemmer, som kan yde modstand; den skal indordne sig under den samlede politik, der tilrettelægges.

Selvfølgelig skal man kunne kritisere regeringen, men det kan man også, hvad enten man har kors og bånd og mange stjerner på og eventuelt har fået lov til at sidde med titlen nationalbankdirektør, eller man bare er en ganske almindelig ydmyg borger; man kan simpelt hen altid fremføre sin kritik over for regeringen, og det er helt i orden, at det kan indgå i den almindelige offentlige debat. Men at man skulle have en særlig adkomst til at bestemme over dette lands økonomiske politik, fordi man er blevet udnævnt til nationalbankdirektør, er vi meget, meget stærkt uenige i.

Vi vil ikke gå så vidt som hr. Waldorff, der foreslog den ændring, at man ikke skal spare én nationalbankdirektør, men tre nationalbankdirektører. Nationalbanken er et element i førelsen af den økonomiske politik, som må indordne sig under det, der vedtages her i denne sal, på samme måde som der er adskillige andre institutioner, som i forvaltningen må sørge for at gennemføre den økonomiske politik, som folketingets flertal går ind for.

Det er da helt rigtigt, at Nationalbanken skal have en direktion; om den så skal være på 1 eller 2 medlemmer, kan vi diskutere, når vi kommer noget længere frem i udviklingen. Foreløbig vil vi bare sige, at det er et skridt på den rigtige vej til at begrænse bureaukratiet at nedsætte direktionsmedlemmernes antal i Nationalbanken fra 3 til 2, og det er det rigtige tidspunkt nu, da vi altså har en afskedsansøgning liggende fra en af direktørerne, at gøre det skridt frem – det fremskridt – som nærværende forslag repræsenterer.

(Kort bemærkning).

Janne Normann (RV):

Mine bemærkninger om lovforslaget bygger ikke, som hr. Glistrup lader til at formode, på uvidenhed om gældende lov, men på